

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ὁ Γζάννης κ' ὁ Μαροῆς
μελοῦνε κ' ἀπορεῖς.

Γ.— Πάνε πολὺ καλλίτερα τὰ πράγματά μας τώρα.
Εὐρήκαμε καὶ δάνειο νὰ φτιάσουμε παπόρα,
εὐρήκαμε κ' ἀνέλπιστες ἀγάπες στὴ Ρουσία,
κ' ὁ Τσάρος μᾶς παρηγορεῖ
καὶ τέλος πάντων βοᾷ Μαροῆ
εὐρήκαμε τὴν τύχη μας μὲ τοῦτον τὸ Μεσία.

Ἐνδείξεις βοήκαμε παντοῦ ἀγάπης διαπύρου,
ὄλοι μᾶς εἶναι βοηθοὶ
κ' εὐρήκαμε πῶς θὰ λυθῆ
ὁ κόμπος τῆς Ἡπείρου,
παντοῦ λαμπρὰ τὰ βοήκαμε, παντοῦ ἐπιτυχία,
καὶ μοναχὰ δὲν θάβρουμε ποτέ μας ἡσυχία.

Τὶ ὄμορφα κ' εὐνοϊκὰ ἡ τύχη μᾶς τὰ φέρει!
Ἐκάγκ' ἡ Πετρούπολι πρὸς χάριν τοῦ Λευτέρη
κ' ὁ Τσάρος πρῶτος ἔτρεξε νὰ τὸν ἐγχομιιάσῃ
ἀλλὰ στοὺς Ρούσσους, βρὲ Μαροῆ, ἐγὼ δὲν δίνω βᾶσι
γιατὶ μιλοῦν ἄλλοιῶτικα
ἀπὸ μιὰ μέρα σ' ἄλλη
ἐνεκα τοῦ ἡ βότικα
τὸ ἀλλάζει τὸ κεφάλι.

Μ.— Τὶ ἀγάπες καὶ φίλιες πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς δυσμᾶς!
Ταξιδεύει ὁ Μεσίας
κ' ἡ Μαροῦσες τῆς Ρωσίας
τρελλαθήκαμε μ' ἐμᾶς!

Κι' ἐντοσοῦτω, μωρὲ Γιάννη, ποῦγες τὸν καθένα φίλο,
ἦσαν στὸ Τεπελένι καὶ σ' ἐφέρανε στὸ Στόλο.
κ' ἂν οἱ φίλοι σὲ κερᾶνε μ' ἐκατὸ λογῶν κρασιά,
ἐτοιμάζουν καὶ πασέτα νὰ σοῦ παίξουν τὰ Νησιά.

Ἀγγεγκάμια σοῦ πλέκουν τῶν διπλωματῶν αἱ γλῶσσαι,
κ' ἂν αἱ πονηραὶ Δυνάμεις σὲ θαυπεύουν μειδιῶσαι
κ' ἂν προπόσεις ἔχουν γίνε
γιὰ τὸ Γίγα μας πολλές,
τέτοιο τόσο Μηλίνη
ἐπὶ σὺριο θὰ λές.

Μὲ τὰ ψεύτικα φιλιὰ τῆς σὲ πλανᾷ ἡ ψεύτικα Δύσι,
κ' ὅ,τι ἔχεις, κακομοίρη, μὲ τὸ αἷμα σου κερδίσει

κ' ὅ,τι πῆρες ἀφ' τὸν Τοῦρκο κολυμπῶντας στὴ φωτιά,
θὰ τὸ παίξῃς νὰ τὸ χάσῃς στὰ φτιασμένα τῆς χαρτιά!

Δὲν εἰξέρεῖς τ' εἶν' ἡ Δύσις π' ὄλα ῥόδινα στὰ φέρνει!
Ἀπορῶ νὰ μὴν τὴ μάθῃς τόσα χρόνια ποῦ σὲ γδέρνει.
Κι' ἂν ἐχάρηκες βοᾷ χάχα πῶς σ' ἐδάνεισε λεφτά,
γλήγορα θὰ ξαναπᾶνε στὴ σακκοῦλα τῆς κ' αὐτά.
Σὲ φουσέκια θὰ μᾶς πᾶνε
καὶ σὲ ὄπλα νουβωτέ
οἱ ῥωμνοὶ δὲν θὰν τὰ φᾶνε
ὅπως ἄλλοτε ποτέ!

Γ.— Ἄν τὸ χρῆμα τοῦ δανείου πλημμυρίσει ἐν Ἑλλάδι
γαργαλίξον μερικοὺς,
ὁ Λευτέρης μὲς τὸ λάδι
δὲν ἀφήνει ποντικοὺς!

Εἶναι γι' ἄλλα μας τζαβάγια τοῦ δανείου ὁ παρᾶς
κ' ἄς μὴν τρέβῃ τὴν κοιλιά του ὁ καθένας κοιλαρᾶς.
Πάν' ἡ παλαιὰς ἡμέρες,
πᾶν' ἐκεῖς ἡ ἐποχὲς
ποῦταν ὄλες ἡ γαστέρες
ἀπὸ δάνειο παγές.

Τώρα ἦσταμε σὲ χρόνια
ποῦ τὸ ἔθνος γενικῶς
γιὰ σπαθιά καὶ γιὰ κανόνια
θὰ δουλεῖ διαρκῶς
καὶ τὰ σπάρτα κ' ἡ μαροῦφες, προσφιλεῖς ἀκροαταί,
ὅσο ζῆ ὁ Βενιζέλος δὲ θὰ λείψουνε ποτέ.

Πανταχόθεν βγαίνουν φίλοι
ποῦ δὲν ἔχουν μετροῦμὸ
κ' ἡ πατρις ἡμῶν ὀφείλει
νᾶναι πάντα στὸ ἀτμὸ.
Ἡ πατρις ἡμῶν ὀφείλει
μὲ τὸ Γίγα τῆς νὰ δρᾷ,
κ' ὅποιος ζήσῃ τὸν Ἀπρίλη
θάβγῃ πάλε μὲ τὸ γκοᾷ.

Ἡ ζωὴ μας θᾶναι πλέον μία καὶ μεθοδική:
Βενιζέλος καὶ μαροῦτι, Βενιζέλος καὶ χαλί.
Ἐνας θᾶν' ὁ μέλλον βίος:
νὰ γυρεῖς αἰωνίως
νὰ σοῦ δίνουν δανεικὰ
νᾶσαι πλούσιος ἀπὸ σφαῖρες κ' ἀπὸ πυρομαχικὰ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΦΙΛ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΣΟΥΡΙΟΥ
νὰ στολίζομαι μαζί του μὲ θαυνόφυλλα χρυσᾶ
καὶ μετὰ τὴν ἐκστρατεία

νάργει' ή διπλωματία
νά μου κλέφτη τὰ μισά !

Δηλαδή και μ' άλλας λέξεις,
έχε την καρδιά ζεστή
και προσπάθησε ν' ανθέξης
σ' ό,τι παρουσιαστή.

Μην τὰ χάνης. Κι' επί τέλους αν τὰ βλέπεις και στενά,
είν' τὸ ἔθνος μας μεγάλο
κι' ή με τὸνα ή με τ' άλλο
δέν είν' εύκολο νὰ βροῦμε ήσυχία πουθενά !

**Κίνησις έκλογική
πονηρά και μυστική.**

Μ.— Τῶν έκλογῶν ή ζύμωσις πῶς πάει μωρὲ λύκε ;
Γ.— Τὰ πράγματα ζυμώνονται μ' ἀλευρι δέν ἐβγήκε.
Ἐχάσαμε τὸ μπεύσουλα μ' αὐτὸν τὸ νέο νόμο
κι' ἐβγήκαμ' ἀφ' τὸν τακτικὸ τῆς ἐνεργείας δρόμο
και νέα καταβάλλεται προσπάθεια και ζέσις
δι' άλλας ἐφευρέσεις.

Ἐποβοχίως, βρὲ Μαργῆ,
δουλεύουν ἐδῶ μέσα.
Συμβούλια τοῦ Γασπαρή,
συμβούλια τοῦ Μπλέσσα.
Ἐνεργείες δέν φαίνονται, μὰ φαίνονται συμπτώματα
ποῦ φρίττει νοῦς ἀνθρώπου.
και χαίρομαι ποῦ ἐνεργοῦν ἀμφοτέρω τὰ κόμματα
πρὸς ἀγαθὸν τοῦ τόπου.

Πόθος κρυφὸς και μύχιος
εἶναι τὸ Δημαρχεῖο,
κι' ἀμυνα ὑποβούχιος
εἶναι κι' ἀπὸ τοὺς δύο.
Οὐδὲν ἐκτίθεται εἰς φῶς κι' εἰς φέγγος τῆς ἡμέρας
νύχτα κινεῖ ὁ Γουμπανᾶς
τὰς περιέργους μηχανὰς,
νύχτα κι' ὁ Μαγκλιβέρας.

Τῆ νύχτα βγαίνουν μυστικά
τῆς Μέκας τὰ λαγωνικά
κι' εἰς ἀνιχνεύσεις τίθενται μετ' ἐμπειρίας ὄσης,
τῆ νύχτα βγαίνουν κι' οἱ γιατροὶ και κάνουν διαγνώσεις.
Και τέλος πάντων ἐν σιγῇ
και τέχνης μυστηρίω,
ν' ἀρπάξουνε τὴν έκλογή
ἐργάζονται κι' οἱ δύο.

Ἡ τράτες ἐρριχτήκανε κι' ἀπὸ τῆς δυὸ μερίδες
και γίνονται συμβούλια πῶς νάμπουν ή μαρίδες
κι' ἐργάζονται σιωπηρῶς τὸν Δῆμον μας πονοῦντες,
ἐντεῦθεν φιλελεύθεροι κι' ἐκεῖθεν εὖ φρονοῦντες,
ἀλλὰ ή νέα μέθοδος ποῦ θὰ ψηφᾶ τ' ἀσκέρι,
πολλὰς ἀκάνθας, βρὲ Μαργῆ, και ὑπονοίας φέρει.

Δέν εἶναι ὅπως ἤξερες τὰ πράγματα στρωμένα
ποῦσουνε πράκτορας ἐσὺ κι' ἀγόραζες ἐμένα
και μ' ἐπερνες στήν ἐκκλησιά κι' ἐρχόμουνα προθύμως
γὰ πράξω τὸ καθῆκον μου πιστῶς και φιλοτίμως.
Τώρα μεγάλες μπερδεψὲς ἔχει τὸ νιτερέσι
μ' αὐτὰ τὰ ψηφοδέλτια πῶς βγήκανε στή μέση.
Τώρα μεγάλη προσοχή και τέχνη ἀπαιτεῖται
πρὸς τὸ πῶς θὰ γράφουνε ὀρθῶς οἱ συμπολίται.

Δέν εἶν' ή καλύτερ ποῦξερές γὰ νὰ σε διακοῖνω
αν ἐκτελῆς τῆ ἐπιτολήν πιστὰ καθὼς στή δίνα.
Τώρα με τὰ γράμματα εἶν' ή δουλειὰ κρυμμένη
κι' αν εἶσαι κάποιος με γέλας
κι' ὅ,τι σοῦ πῶ μοῦ τὸ χαλᾶς
με μὲ περισπωμένη.

Εἶν' άλλες μπερδεψοδουλίες, εἶν' άλλες φασαρίες
τώρα ποῦ θὰ ψηφίζουμε μ' ὄξεις και βαρεῖες.
Τώρα ποῦ θάγουμε χαρτιά και πένες και μελάνι,
δέν εἶν' ἀσφάλεια καλή
κι' ὑποψιάζομαι πολὺ
τὸν κόσμο μωρὲ Γιάννη,
και αν φερεγγυότητος εἰς ἄνθρωπος μεγάλης
ποῦ ξέρω γὼ στὰ γράμματα τί τόνους θὰ μοῦ βάλῃς !

Εἶναι μπελᾶς ή μέθοδος ή νέα και κρυφία
και φόβος μήν τὰ μπλέξουμε με τὴν ὀρθογραφία
γι' αὐτὸ κι' ἐπιφυλακτικὰ τὴ ζύμωσί μας πάμε
κι' ἀλευρι ὅπως ἄλλοτε ματαίως δέν σκορπᾶμε
ὡς ὅτου τρόπος εὐρεθῆ νὰ μάθουν οἱ γειτόνοι
εἰς ποῖον μέρος ἀσφαλῶς θὰ τίθενται οἱ τόνοι.

Οὐχ' ἦττον ὅμως, βρὲ Μαργῆ, πεποιθήσις μεγάλη,
ὑπάρχει πῶς ὁ Δήμαρχος θὰ θριαμβεύσῃ πάλι,
τὸν Δῆμον τὸν ἀκάθαρτο ἐξωραΐσας λίαν
μεταφυτεύσας ἐν αὐτῷ ἀνθέων ποιικιλίαν
κι' ἔργα πολλὰ κοινοφελῆ ἐν τούτῳ ἀνιδρύσας.
Μ.— Σ' αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Γιάννη μου, δέν συμφωνεῖ ὁ Γρήσας
κι' αν ἐξετέθη σύμβουλος, ἐλπίζει και πιστεύει
πῶς μ' ἄλλο δήμαρχο θὰ δοῦν και θὰ συνδημαρχεῖ.

Ναί μεν χρυσοῦς ὀρίζοντας ὁ Μπλέσας μᾶς ξανοίγει,
ἀλλὰ κι' οἱ Βινιερατιανοὶ μὴ λές πῶς εἶναι λίγοι.
Κι' αν σ' ἕνα Δῆμον ἀνθηρὸν ἐσένα σ' ἠλεκτρίζουνε
τὰ δένδρα ποῦ σκιάζουνε και τ' ἀνθη ποῦ μυρίζουνε,
ἐμένανε ή θεά τους μπορεῖ νὰ με ταράσῃ
και θέλω μέσ' τὸ Δῆμο μου νὰν' ἄλλου εἶδους δοῦσι.

Ἐδῶ ναι γνῶμες, φίλε μου, κι' ἀλλόκοτες ιδέες.
Ἐσὲ σ' ἀρέσει νὰ κυτᾶς καμέλιες σπουδαῖες,
μὰ γὼ ποῦ τ' ἀνθη δέν κυτᾶ
ἀλλὰ στὸ Δῆμο μου ζητῶ
ἄλλη μορφή νὰ δώσω,
αὐτὰ τὰ βοίσκω περιττὰ και θὰν τὰ ξεριζώσω.
Ἐν εἶμαι ἰδιότροπος, μὴ σοῦ παραξοφαινομαι.
Ἐσὲ σ' ἀρέσουν τὰ λουτρά, ἐγὼ ποτὲ δέν πλένομαι,
και θεωρῶ τιμὴ μου,
στὴ φυσικὴ κατάστασι ν' ἀφήνω τὸ κορμί μου.

Ἀπόκρυφο κονζίλιο
κάνουν κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι.
Ἄλέρτα ντὸν Μπαζίλιο,
ἀλάρι Φωσκαρίνη.
Τὸ νοῦ σας ἔχετε κι' οἱ μέν, τὰ μέντε σας κι' οἱ ἄλλοι
ἐν τῆ ἀγία κι' ἱερᾷ τοῦ Δημαρχεῖου πάλι.

Ἐν ἐποχῇ τοῦ κομφετι
και τῶν μασκαρεμμάτων,
βάλετε πένα και χαρτί
εἰς χεῖρας ἀγραμμάτων
κι' ἐπιμελῶς ξηγήστε τους τῆς νέες θεωρεῖες
μήπως ἀπ' αὐτὸ γράψιμο ἀλλάξουν τῆς βαρεῖες.

Γ.— Ἐσένανε, μωρὲ Μαργῆ, ή γνώμη σου ποῦ κλίνει ;
Μ.— Ὑποστηρίζω μοναχὰ τὸ Τζῶν τὸ Γκιντιλίνη
κι' αν εἶσαι ἀνεξάρτητος και ἄντρας με μουστάκι,
πρέπει και σὺ ὅ,τι μπορεῖς νὰ κίμης τοῦ Γιαννάκη
γιατ' εἶναι ἄνθρωπος λαμπρὸς και χαρακτήρης ντρίτου
κι' ὅσοι και νὰ συντρέχουνε δέν εἶν' καλλίτεροί του.

Γ.— Αὐτὸ χαρὶς γὰ τὸ ὅτι εἶπες ἄλλο τ' ἀνέγνωσα
κι' ὅπου βρεθῶ τὸν ἐπάνω και τὸν ὑποστηρίζω.
Γιὰ τὸ Γιαννάκη ποῦ κινεῖται τὸν ἄνθρωπο
ἄλλ' ἐπειτὴ συνοδεῖται και με τὸ Γαλατσίτο
και μὲ τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐπιτολῆς ἐν τῆ
θὰ σε γυρίσω χάρισμα τρεῖς μῆνες με τὸ κάρο
πρέπει νὰ κίμω κι' ἐκεῖνοῦ, μωρὲ Μαργῆ, τί χάρι
ἀφοῦ κι' αὐτὸς πρὸς χάρι μου θὰ ζεῖ τὸ μουλάρι.

ΤΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΗΡΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΑΙΟΛΟΓΙΟΥ

ZIZANION

Κοινοτικά έκπληκτικά!

Τῶν Κοινοτήτων ὁ θεσμός,
ἂν εἶναι κόσμου χαλασμός,
εἶν' ἕμως καὶ σωτήριος,
γιὰ 'κείνον ποῦ θὰ γίνεταί
μέσ' τὸ χωριό του κύριος
κι' ἔλους θὰν τοὺς ὀρίζῃ
καὶ γαῖδαρος δὲν θὰ μπορῇ
ἀσκόπως νὰ γκαρίζῃ,
οὔτε νὰ βγαίνει νὰ κουνῇ
τὸ Μάη τὴν ὄρα του,
χωρὶς τὴν ἀδειά του.

"Ολους τοὺς ἔρμους χωρικούς
τοὺς ἔχει πιάσει λύξα,
κι' ἄλλη κουθέν:α δὲν ἀκούσ
παρὰ πρέδρου δόξα.
'Ετοῦτες εἶν' ἀπόκριες
γιομάτες μασκαράδες.
Στὰ Κουρουκλάτα βγαίνουνε
τριάντα Κουρουκλάδες,
στὰ Φάρσα εἰκοσιεφτά,
στὰ Δειληνάτα χίλιοι
καὶ στὰ Μαλά γιὰ πρόεδρο
βγάνουε τὸ Βασίλη.

Οἱ Βαρτσαμάδες εἶδανε
πῶς εἶν' ἀπελπισία
νὰν ὁ Βασίλης στὸ χωριό
μὲ δίχως ἐξουσία.
Κι' ἀφοῦ ὁ νόμος τ' ἀφαιρεῖ
τὴ δόξα του τὴν πρώτη,
ἄς ἔβγῃ νάχη τίτλο
κι' ἄς εἶναι ὄ,τι ὄ,τι.

Τὴν ἴδια σκέψι στὴ Θηγιὰ
ἔκαμε κι' ὁ Λαμπάτος,
κι' ἂν ἀπὸ δήμαρχο κι' αὐτὸν
τὸν ἔκοψε τὸ Κράτος,
ἄς ἔχῃ κάποια δύναμι
πολιτικὴ στὰς χεῖρας,
καὶ ἂν δὲν εἶναι δήμαρχος
ἄς εἶναι καὶ κλητήρας.

Κοινότης στὸ Θεράμωνα
κοινότης καὶ στ' Ἀργίνα,
τῶμάθαν εἰ φιλόδοξοι
κι' ἐπέσανε στὴ φτήνια.
Κοινότης ἔπου βρίσκειται
χωριό κι' ἀσκινοκάρα,
καὶ θγαίνουε συμβούλια
τριάντα στὴ δεκάρα.

Οἱ Πεσαδιάνο: σύμφωνοι
ἐσυγνωμίσαν' οὔλοι
νὰ θγάλουε τὸ Ντελακᾶ
μαζὺ μὲ τὸ Χρυσούλη.
Στὸν Καραβάδο τοῦπανε
νάβγῃ τοῦ Παμεινώντα
μ' αὐτὸς τοὺς εἶπε, βρε παιδιά,
δὲν ἔχω τὰ προσόντα
γιατ' οὔτε ξέρω γράμματα,
οὔτε καιρὸς μοῦ μένει
καὶ βγάλτε τὴ φοράδα μου
ποῦν' καὶ πεταλωμένη.

Στὴ Σάμο καὶ στὴν Ἐρυσσο
καὶ στὸ Πυργί... ἴδια,
Γιὰ σύμβουλο: κοινοτικοὶ
ἐβγήκαν ὅλ' οἱ μπιστικοὶ
ποῦ ἔσοκουε τὰ γέδια.
Τὶ μασκαρες κι' ἀπόκριες
καὶ φέστες στὴν Ἑλλάδα!
Οἱ Πισκαριώτες σύμβουλο
ἐβγάλαν τὸ Βελάδα,

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΥΣΑ

ΜΕΣ' ΤΟ ΚΑΤΑΜΕΣΗΜΕΡΟ

I.

Μέθη γλυκερὰ τὸ ἠλιόφεργο, καὶ τ' ἀεράκι μέθη
μέσ τὸ καταμεσήμερο, ποῦ ἡ Μοῖρες περπατοῦνε,
κι' ἡ Μοῖρα μου ἡ καλόγνωμη στοχαστικὰ μοῦ γνέθει
τουλούπια τ' ἄσπρα ὄνειρατα ποῦ γύρω μου πετοῦνε.

—Κι' ἡ Μοῖρα μου ἡ καλόγνωμη, ἀπάνω στὰ χωράφια
ποῦ ἐπλούτισαν ἀπ' εὐωδιές, ποῦ ἐπλούτισαν ἀπ' ἄνθη
σπέρνει χαρᾶς τριαντάφυλλα, σπέρνει χαρᾶς χρυσάφια,
ποῦ ἔναν καιρὸ, —καλὸν καιρὸ, θὰν τὰ θερίσω ὀρμάθια.

II.

Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἡ βασίλισσα, μὲ τὸ βαρὺ τὸ στέμμα
ποῦ κунηγάει ἀφθαστες χαρᾶς, κι' ἀφθαστα γέλοια,
οὔδ' ὁ σοφὸς ποῦ χάνεται μέσ τῆς ζωῆς τὸ ψέμμα
μ' ἀλήθειες ντύνοντας πικρὸς τῆς λύρας του τὰ τέλια.

Ἐγὼ 'μαι μὲ δολογέλαστη ἀγροτικὴ κοπέλλα,
ποῦ μὲ καλύβα νοῖρεται κι' ἐνὸς βοσκοῦ ἀγάπη,
κι' ἀπῶ νυχτόμερα χαρᾶς νὰ μοῦ φωνάζουν «Ἐλα»
καὶ δὲν ἐγνώρισα ποτὲ τὸν πόνο τὸ σατράπη.

III.

Μέσ τὸ καταμεσήμερο, ποῦ ἠλιόλαμπον ἀπλώθη,
γλυκὰ τραγούδια ἐφώλιασαν μέσ τὰ πλατεῖα μου στήθη,
—γλυκὰ τραγούδια ἐγίνηκαν ὅλ' οἱ κρυφοὶ μου πόθοι
καὶ τῆς ἀγάπης ἐπλεξαν τ' ὠραῖο παραμῦθι.

Ἐλα ἐσὺ, γιὰ σένα ποῦ ἦρθ' ἐδῶ ἡ ψυχὴ μου,
σκοποὺς ἀγάπης καὶ χαρᾶς σκοποὺς νὰ μοῦ ἀγρικῆσης!
λαμπρῆνε ὁ ἥλιος σήμερα τὴ γῆ τὴν πατρικὴ μου,
κι' ἐγὼ γιὰ σένα τραγουδῶ μέσ τῆ γιορτῆ τῆς χτίσης.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ΚΟΥΡΟΥΚΛΗ

καὶ κάποιον ἄλλο Γερμενῆ
ὀνόματι Τσαοῦνη,
ποῦνε μεγάλ' ἡ μὴτη του
σὰν καραβιοῦ μαστοῦνι.

Σαρανταέννας, κύριοι,
κατὰ βουλὴν Κυρίου,
εἰσὶν οἱ ὑποψήφιοι
ἐν χώρα Ἀηξουρίου.

Μὲ δεκαεὶα χρειάζονται
κι' ἐξήντα ξεπετιῶνται
Τυπάλδοι καὶ Ἀδάσταγοι
κι' ἄλλοι τοῦ δὲν βαστιῶνται.

Σαρανταέννας, βγαίνουε
λαμπροὶ κι' ἐπαινετέοι,
Ἰακωβάτοι, Φαρακιοὶ,
καὶ πέντε Χαριταῖοι.

Εἶναι κι' ἀπλοῖ, εἶν' κι' εὐγενεῖς
πολιτικὰ μυρσῖναι,
μὰ κι' ὁ Στελάκης ὁ Τζανῆς
μὴ λέτε πῶς δὲν εἶναι.
Ἄπου μεγάλο γεγονός
ὁ πρῶτος εἶν' ὁ Στελιανός.

Τὶ καραπατάλια
μέσ' τὰ καρναβάλια!
Τὶ ἀνέρων πλούτος
μὲ προσόντα μύρια!
Τὶ θεσμός κι' ἐτοῦτος
γιὰ τὰ πανηγύρια!

Οἱ ΠΑΡΕΔΡΟΙ

Ἄ Πανὰς μὲ τὸ Ληκάτο,
μέσ' τὸν καφενὲ τὸν κάτω
πάντα παίζουε μπεζίκι·
μὰ παρτίδα ποῦ σημαίνει
εἶναι ἡ ἐπιχειμένη
γιὰ τὸ πρωτοπαρεδρίκι.

Τώρα Πίπη κι' Ἀριστεῖδη
θάχῃ γοῦστο τὸ παιγνίδι,
π' ὅποιος πάρῃ τὴν παρτίδα
μὲ τὰ κόκκινα χαρτάκια,
ἐπὶ τέσσερα χρονάκια
θὰ κερδένη λουκουμάκια.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΜΒΕΡ

Ἄ Ἐμβέρμπεης κηρύττει
γαῦρος, λαῦρος κι' ἐμμανῆς
τὰ σημεῖα τοῦ Προφήτη
σεῖων τοῖς Ὀθωμανοῖς:
Προσφιλεῖς μου Μουσουλμάνοι
κι' ἐν Προφήτη ἀδελφοὶ,
εἰς ἐμὲ στηρίζετ' ὅλοι
τὴν ἐλπίδα σας κρυφῆ.

Τῶ Ἀλλάχ ἄσωμεν ὕμνο.
Σὺν ἐμὲ καὶ τῶ Προφήτη
θ' ἀνακηθούμε τὴν Ἀἴμνο
θ' ἀνακηθούμε τὴν Κρήτη
καὶ σὺν τῶ Σελαχεδίνῃ
καὶ τῶ Ρίω Ἰανείρω,
Ἰμβρο, Χίο, Μιτυλήνη
—ὅπως τὰγα ἐν ὄνειρω.—

Εἰς τὰ λόγια μου προσέξτε,
ὄπλα δράξετε καὶ τρέξτε
τὴν Πατρίδα μας νὰ φέρετε
εἰς τὰ κλέη τὰ παληὰ,
τὴν Πατρίδα ν' ἀνορθώστε
—μοναχὰ νὰ μὴ μοῦ ἴστε
αἰφνιδίως πιστοκιά!

Σηκωνῆτ' ὄλοι στὰ πόδια
κάστε δυνατὰ κορβάνια
τοῦ Γιουνὰν τοῦ μασκαρά
ἀφοῦ δέσετε σὰν βῶδια
τ' ἄχρηστὰ του τὰ καράβια,
φέρετα στὸ Ναγαρά!

καὶ τὴν ἐνδοξο ὀρμάδα
ὀδηγήσατε παντοῦ,
σκλάβο πιάστε τὸ Δευτέρῃ
τὸν Κουμπάρο χέρι, χέρι
καὶ μαζὺ καὶ τὸν Ἐντοῦ.

Καὶ ὁ μέγας Ναπολέον
καφωδεῖων καὶ θεάτρων
ἔχει πάρει τέτοια στήμη,
ποῦ βρονχόμενος ὡς λέων,
ἀπειλεῖ... τὸν παπᾶ Κλήμη
καὶ τοὺς μοναχοὺς στὴν Ἄτρον!

Ἡ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΣ ΜΟΥ

Μέσ' τῶν συμβούλων τὰ πολλὰ
κι' ἀμέτρητα φουσατά
ἐβγήκα σύμβουλος κι' ἐγὼ
νὰ φτιάσω τὰ Μουσατά.

Ἄφοῦ λοιπὸν ὑπέβαλα
πρῶτος τὴν αἴτησί μου,
λαμβάν' ἀπὸ τὸ κράτος μου
τὴν χειραφέτησί μου.

Τὸν ἑαυτὸ μου σήμερα
μόνος θὰ κυβερνήσω
καὶ τὸ μικρὸ σκαφίδι μου
μόνος θὰ τιμονίσω.

Ἡ δὲ πολιτικὴ πυξίς
ἢ θὰ μ' ἐμβάσῃ στὸ ἐξῆς
ἐντὸς λιμένος ἀσφαλοῦς
καὶ μέλλοντος ἐνδόξου,
ἢ... θὰ μὲ ῥίξῃ ὄξου!

ΧΩΡΙΑΤΗΣ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΡΙΜΝΕΣ

~~~~~

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ ΛΕΥΤΕΡΗ

Εἰς τὴ Λόντρα τοῦ Δευτέρῃ
τοῦκανε σπουδαῖο γεῦμα
ὁ σερ Ἐδουαρδὸς Γκρέϋ,
κι' ἤγειρε σ' αὐτὸ προπόσεις
μὲ τὸ σπινθηρίζον πνεῦμα
π' ἄλλα ξέρει κι' ἄλλα λέει.

Κι' ὁ γνωστὸς Μαριαντωνάκης
ἔτρωγε χωρὶς κουβέντα,
ῥίχτων σ' τῆς κοιλιάς τὰ βάρη!
καὶ μ' αὐτοῦ πολυφαγία
καὶ τοῦ Γκρέϋ κομπλιμέντα
τὸ τραπέζι παρατάθη...

Ἐφυγαν οἱ καλεσμένοι
κι' ἔμειναν τρεῖς φίλοι μόνο
Κλέαρχος, Δευτέρῃς, Γκρέϋ...
κι' ἐμπιστευτικῶς ἔλεγαν
ἕνας τ' ἄλλουνοῦ τὸν πόνο
ποῦ τὰ σωδικὰ τοὺς καίει.

Σὰν ἐμίλησαν γιὰ νήσους
καὶ γιὰ φαγητῶν τὴν πέψι...
εἶδαν ὅλοι μ' ἀπορία
πῶς τὸν πῖλο τοῦ Δευτέρῃ
κάποιος τοῦ τὸν εἶχε κλέψει
μὲ συλλέκτου τὴ μαρία.

Κι' ἂν θαρροῖ μὲ τέτοιο πῖλο,
π' ἄρπαξε πῶς θ' ἀποκτήσῃ
δεξιότητα καὶ πείρα,
καὶ θὰ γίνῃ διπλωμάτης
Γιὰ νάχῃ νοῦ καὶ κρίσι...
τὰ μυαλά του καὶ μὲ λύρα!

Εἶνε τὸ ψηλὸ καπέλλο
τῶν διπλωματῶν στολίδι,
μὰ κεφάλι ἂν ἔχουν κούφιο...
τὸ ψηλὸ, μυαλὰ δὲν δίδει.

CHEF

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΤΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΥΤΕΡΗ

Καπὶς ἦρθ' ἀπὸ τὴ Λόντρα
καὶ μὰς στόλισε τὸ μέρος.
Χειροκτάμι,
λουστρινάκι,
σούπερ φάιν καβαλιέρους.

